

ANDERS LEVY

SAMMENBRUD

21

September

Det var i begyndelsen af september 2021, at det begyndte at gå op for folk, at den var gal igen med corona. De velorienterede havde måske fornemmet det i løbet af august, og enkelte meget skarpsindige måske endda tidligere, men da smittetallene steg markant i Danmark og Europa, lod det sig ikke rigtigt skjule, at vaccinerne ikke virkede efter hensigten. Jeg var ikke specielt hurtig til at opfatte situationen, og som så mange andre ville jeg helst ikke se i øjnene, at corona ikke var ovre.

Midt i september var hele Danmark lukket ned igen og få dage efter, at de velkendte restriktioner igen var indført, bredte protesterne sig. Der havde tidligere, navnlig i vinters, været demonstrationer mod nedlukning og endda eksempler på tiltagende civil ulydighed, men den fjerde weekend i september blev præget af uro i hidtil uset omfang under corona. Udsigten igen til den nærmeste fremtid med livet på halvt blus og denne gang uden tro på vacciner lige om hjørnet fik langt flere end før op i rødt felt, og det kom vist også bag på myndighederne, at der var så massive protester.

For mit eget vedkommende var jeg faldet tilbage i min tidligere corona-rutine uden at tænke så meget over det. Umiddelbart var jeg ikke videre socialt anlagt, så i den forstand var forskellen for mig måske ikke så stor, og det lod sig nemt gøre at udføre mit arbejde med at allokere fiskekvoter hjemmefra. Desværre gled jeg også tilbage i det samme, alt for store alkoholforbrug, som jeg ellers havde fået rimelig bugt med henover sommeren.

Om formiddagen den sidste torsdag i september havde jeg været på min daglige indkøbstur og jeg regnede med, at jeg, begunstiget af et relativt fravær af tømmermænd, kunne få en del arbejde fra hånden, inden jeg med god samvittighed kunne drikke mig fuld tæt på weekenden i rødvin. Da jeg var på vej på trappen op til min lejlighed på tredje sal, så jeg, at døren til første til venstre stod åben på vid gab.

Det var usædvanligt. Jeg vidste, at lejligheden var beboet af en Klara Pedersen, for det stod på døren, og jeg havde indtryk af, at Klara Pedersen aldrig kom ud, for i de tre år, jeg havde boet på tredje sal, havde jeg aldrig mødt hende i opgangen. Derimod havde jeg nogle gange set, at hun fik afleveret varer udefra, og jeg havde også observeret, at hun modtog hjemmehjælp. Jeg havde aldrig fået et glimt af, hvordan Klara Pedersen så ud, og selvom hun stod i døren, da jeg kom op ad trappen, kunne jeg ikke se ansigtet ordentligt, for det var næsten tildækket af en slags iltmaske med en slange til en beholder, der sad på et stativ på hjul. Klara Pedersen spyttede et mundstykke ud, da jeg nåede afsatsen foran hendes dør.

“Kom indenfor!”, sagde hun stakåndet raspende.

Klara Pedersen var ikke ret høj og oven i købet krumbøjet. Hun markerede med højrehånden, at jeg kunne gå ind, men jeg tøvede. Det virkede lidt besynderligt. Jeg havde også en lidt mærkelig fornemmelse af, at det ville få stor betydning, om jeg gik ind eller ej. Klara Pedersen tog med sin venstre hånd mundstykket ind i munden og gjorde en utålmodig gestus med den højre.

“Jeg tror ikke, at jeg har corona.”, sagde jeg. Jeg vidste ikke, hvorfor jeg sagde netop det. Klara Pedersen tog mundstykket ud.

“Nej, selvfølgelig har du ikke corona. Kom nu bare ind!”

Jeg gik ind. Klara Pedersens højrehånd viste mig i retning af en stol, og jeg satte mig i den. Hun lukkede døren ud til opgangen, trak apparaturet med slangen til iltmasken med sig og satte sig så over for mig, på den anden side af et lille bord. Jeg så mig omkring. Det var en noget atypisk indretning i betragtning af, at det var en ældre dames hjem. Der var intet nips. Og der var hel-

ler ingen fotos i ramme fremme eller ret meget at se på i Klara Pedersens hjem. Der var et TV og en elevationsseng, som nok var hendes primære opholdssted. Der var også et par skabe, der var lukket til. Og så var der ydermere en computer på et indstilleligt bord, det var det.

“Det kommer til at blive en hård tid!”, sagde Klara Pedersen efter at have taget mundstykket ud. “Jo.”, sagde jeg. “Det må være svært med corona, der er blusset op igen, når man har åndedrætsbesvær.”

“Jeg dør ikke af corona. Jeg dør snart, men ikke af det.”

Klara Pedersen tog mundstykket tilbage i munden. Jeg tænkte, at hun måske var lettere skør. Jeg nikkede for at signalere en form for forståelse. Der gik ikke skår af mig, fordi jeg viste mig en smule flink. Da Klara Pedersen var blevet iltet igennem, tog hun mundstykket ud.

“Jeg tror, at jeg kan hjælpe dig. Når man som jeg sidder hjemme hele tiden, lærer man meget af opgængens lyde. Jeg har lært at skærpe mine sanser og ved en hel del mere, end man måske skulle tro.”

“Hjælp mig? Hvad skulle det være for hjælp?”

“Der er tid endnu og det vil du finde ud af lidt senere. Første skridt er at få dig gjort parat. Det indebærer, at du holder op med at drikke så meget, som du gør.”

Klara Pedersen var kortåndet og sugede ilt. Jeg ville til at gå i rette med, at jeg drak for meget, men tog mig i det. I stedet spurgte jeg, hvorfor hun mente, at jeg var ved at gå til i druk. Da Klara Pedersen igen havde fået vejret, svarede hun.

“Jeg ved ikke, om du ligefrem er ved at gå til. Men jeg kan høre det klirre, når du passerer på trappen, og lyden af vinflasker er ikke til at tage fejl af. Under nedlukningen i foråret var du også alkoholiseret. Og problemet er, at alkoholen påvirker din følsomhed og udvisker dine drømme. I den kommende tid er alle sansers fulde brug påkrævet.”

Jeg var forbløffet. Klara Pedersens observationer om mit forbrug af alkohol var spot on, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige til det. Jeg tænkte på problemerne ved ikke at drikke. Følelsen af kravlende hud, den ubehagelige stikken og prikken ved forsøg på at falde i søvn uden noget i blodet. Jeg tænkte også på, at jeg ikke bare kunne sidde aften efter aften og stirre tomt frem for mig uden i det mindste en flaske at støtte mig til. Da Klara Pedersen havde ilt nok, forklarede hun.

“Jeg ved godt, at det ikke er så nemt at holde op med at drikke. Slet ikke under nedlukning og uden et alternativ. Så jeg vil i første omgang hjælpe dig med et alternativ. Du ved vel hvad hash er?”

“Jo. Det gør jeg da.”

“Har du prøvet at ryge det?”

“Joh. Det er længe siden. Men jeg røg en del omkring gymnasiet.”

“Storartet. Så ved du, hvordan man gør.”

Jeg nikkede og Klara Pedersen styrkede sig igen via mundstykket. Så bevægede hun sig over til et skab og åbnede på klem og tog en pose ud, hvorefter hun trak apparaturet med tilbage til stolen. Hun rakte mig posen og jeg kiggede ned i den. Der var en solid klump tjald, indpakket i cellofan, og så var der også to pakker piller. Det var ketogan og morfin. Endelig var der en pibe til at ryge på. Jeg spurgte til pillerne.

“Hash hjælper ikke i sig selv mod alkohol-abstinenser. Men hvis du tager enten en morfin eller en ketogan, så er der ikke nogen mærkbare symptomer ved ikke at drikke, intet søvnbesvær, og du har det dejligt imens. Nogle kan bedre lide morfin, andre vil helst have ketogan, og du kan se, hvad du foretrækker.”

“Bliver jeg ikke afhængig?”

“Njoh. Men det sker der ikke så meget ved, hvis du ikke går helt over gevind i dit indtag. Og du behøver ikke at være nervøs for at løbe tør. Jeg skal nok sørge for, at du er dækket ind.”

Jeg så lidt tvivlende ud og kiggede undrende på posen, som jeg havde i min hånd. Klara Peder-

sen bappede på mundstykket. Jeg var ikke rigtigt klar over, hvad jeg skulle sige til det hele. Det var temmelig bizart, egentlig.

“Tag du posen med dig. Du kan drikke det, du har købt, i aften, og så fra i morgen kan du gå over til posen. Jeg skal nok tage fat i dig igen, når det er tid. Det kommer til at gå fint.”

Klara Pedersen rejste sig og bevægede sig mod døren, som jeg var kommet ind ad, fulgt af sit apparatur og igen tankende ilt op. Jeg rejste mig også, kunne ligesom ikke rigtigt andet, og gik ud ad døren, da Klara Pedersen åbnede den for mig. Jeg gik, lettere ør efter mit besøg på første sal op til mig selv på tredje. Jeg anbragte posen, som Klara Pedersen havde givet mig, i køkkenet sammen med mine indkøb, da jeg havde låst mig ind.

Om aftenen, mens jeg drak den vin og de øl, som jeg havde købt inden mit besøg hos Klara Pedersen, spekulerede jeg over, hvad der egentlig var foregået. Det var foruroligende, at den gamle dame med iltbeholder vidste så meget om mig, og det var stadig helt uklart, hvad hendes motiv var. Jeg var nødt til, hvis hun tog fat i mig igen, at finde ud af, hvad hun var ude på og hvad der var i det for hende selv, men jeg var grundlæggende parat til at give det et skud, i hvert fald i en uges tid. Fra dagen efter og frem til næste lørdag ville jeg være afholdende, og så måtte jeg se, om hash og piller med morfika så kunne modvirke kedsomhed og abstinenser. Jeg var ikke indstillet på, at gå på vandvognen for evigt, så næste lørdag ville hanen være åben for druk.

Oktober

Det gik ikke alene godt, men var decideret fortryllende for mig personligt i de første dage i oktober. Jeg begyndte at ryge hash omkring kl. 16.00 på hverdage, når arbejdstid kunne anses for at være ophørt, tog en pille et par timer efter og jeg savnede ikke alkohol på noget tidspunkt, heller ikke når jeg lagde mig til at sove. De sidste timer, før jeg vågnede, drømte jeg eller kunne i hvert fald huske drømmene. Ikke at det var specielt interessante drømme, men de var der i stedet for den forfærdelige bevidsthed om begyndende morgentrafik i en fornemmelse af halv-søvn, mens det sidste alkohol damper fra kroppen. Mine morgener, efter at jeg stod op, var desuden langt bedre.

Det samme kan ikke siges på det samfundsmæssige plan om starten af oktober. Her begyndte der for alvor at komme eksempler på, at folk i langt videre omfang end tidligere simpelthen nægtede at rette sig efter restriktionerne. Butikker holdt åbent på trods af forbud og mange lod bare være med at bruge mundbind, selvom de efter reglerne skulle gøre det. Onsdag den 6. oktober om natten var der synkront angreb på centrale ministeriebygninger, hvor der blev knust ruder af ballademagere, og det blev anset for en falliterklæring for autoriteterne, at det ikke lykkedes at få nogen draget til ansvar.

Lørdag den 9. oktober lod jeg være med at tage en pille og drak i stedet. Jeg havde indkøbt et par ekstra øl til at toppe vinen op, men allerede efter 3-4 genstande begyndte jeg at føle mig underligt tilpas, og jeg fortrød egentlig at have udskiftet min pille med alkohol. Om aftenen var der en større demonstration mod nedlukning og coronatiltag, og jeg streamede demoen, mens jeg drak, for der var lagt lidt i kakkellovnen. Et lille års tid før var de første coronaskeptikere begyndt at gå på gaden, og de demonstrationer havde gradvist udviklet sig, arrangeret af vist ret løst organiserede netværk.

Det gik faktisk med demoen nogenlunde som medierne i et gysende forskræp havde svælget

i, at det ville gå. Mange flere end ved tidligere lejligheder mødte op og marcherede ind mod centrum fra ydre Nørrebro, og lige efter Dronning Louises Bro udviklede det sig til opløb. Jeg var gået over til øl og kunne snaldret følge, hvordan demoen opløste sig grupper, som hastigt bevægede sig ind mod det centrale København hver for sig. En solid del af demoen gik mod Rådhuspladsen som planlagt, men en større udbrydergruppe var på vej mod Christiansborg, kunne jeg forstå, og det forlød, at andre, mindre grupperinger allerede var begyndt at hænge i indre bys gader. Arrangørerne af demonstrationen fralagde sig siden ethvert ansvar under henvisning til, at de ikke var herrer over, at medløbere valgte at bryde ud inden Nørreport og gå ud og begå forbrydelser på egen hånd.

Mens jeg drak flere øl og nærmest kæderøg af den hash, Klara Pedersen så venligt havde givet mig, fulgte jeg efter bedste evne, hvad der udspandt sig i byen lørdag aften. Politiet var hårdt spændt for og havde ikke været forberedt på, at demoen ville udvikle sig, som den gjorde, og det forholdsvis lille antal betjente, der bevogtede Christiansborg kunne ikke dæmme op for de omkring 1000 personer, der bevægede sig ad Købmagergade i højt tempo og resolut gik til angreb på bygningen ved adkomsten til slotspladsen. Politiet var heller i stand til at stoppe ru-deknusning og også lejlighedsvis plyndring af butikker, der uanset nedlukning stadig udstillede varer i et vindue.

Jeg fulgte med i, hvad der skete til flere timer efter midnat, mens jeg røg hash og drak øl. Hash var en storslået genopdagelse og medvirkede til, at skiftet fra piller til alkohol om lørdagen ikke følte alt for voldsomt, men lige pludselig, omkring 2-3 om natten, gik jeg død. Det svimlede for mig, og jeg gled ned på gulvet og lå, inden jeg senere endte ude på mit toilet, absolut elendig. Det var vist nogenlunde samtidig med, at jeg brækkede mig eftertrykkeligt lørdag nat, at politiet omsider begyndte at få styr på situationen i det centrale København.

Om søndagen havde jeg det elendigt, naturligvis. Jeg prøvede at komme nogenlunde til hægtterne, mens jeg drak kaffe og læste om nattens ødelæggelser i indre by på diverse hjemmesider. Der var bred mediemæssig enighed om, at politi og myndigheder i det hele taget ikke havde været ordentligt forberedt. Flere steder i byen havde der været sat ild på, men der var ingen ekstra brandfolk kaldt ind, og det var et rent held, at brandene ikke havde bredt sig. Kritikken var hård og der var fra bredt politisk hold krav om en mere resolut indgriben over for uromagere.

Det stod ret hurtigt klart, at mine bestræbelser på at komme i omdrejninger ikke bar frugt, og i stedet valgte jeg at ty til piller tidligere end sædvanligt. Jeg bestilte en omgang rigelig letfordøjelig mad bragt ud, nok til resten af søndagen, og røg en fed, mens jeg ventede. Straks maden var modtaget, tog jeg en pille og gik ind i seng igen. Her spiste jeg, igen indsvøbt i morfika, og straks fik jeg det langt bedre.

Jeg har et ekstra TV i mit soveværelse, hensigtsmæssigt anbragt ved fodenden af sengen, og mens jeg sad mæt og atter i en puppe af velvære, havde jeg nyheder kørende. Her blev det ved. Den ene politiker efter den anden krævede langt mere kontant afregning til pøbelen, der hærgede og udnyttede corona til at plyndre, og til dem, der havde angrebet Christiansborg. Folketingsmedlemmer svælgede i, at det var knægtelse af det allerhelligste, selveste demokratiet, og efter lovgivningen var det landsforræderi.

Selvom jeg var godt nedsunken i bedøvelse og i øvrigt med fuld mave, begyndte jeg at blive reelt irriteret på politikerne. De tog ikke notits af, at nedlukning gjorde mange desperate. At de havde stillet i udsigt, at alt ville være meget bedre, når alle var vaccineret, og de havde ikke rigtigt nogen forklaring på, at corona alligevel blev ved. Det, jeg fornemmede som allerværst, var den fuldstændige mangel på indsigt i, at modstanden ikke lod sig kontrollere uden videre. Protesterne var mere omfattende end lige til at styre for politiet, tænkte jeg.

Mandag den 11. oktober, da jeg havde været nede at handle i det tidsrum, der var en naturlig frokostpause, stod Klara Pedersen klar, da jeg kom op ad trappen i opgangen. Hun gjorde tegn til, at jeg skulle gå ind, og det gjorde jeg. Jeg satte mig i samme stol som sidst. Klara Pedersen satte sig også og tog mundstykket ud.

“Alt vel? Du har gjort som jeg anbefalede?”

Jeg nikkede og hun fortsatte.

“Hvad kan du bedst lide, morfin eller ketogan?”

“Ketogan.”

“Jaså. Det er okay. Men hvorfor?”

“Morfin er lidt mere euforiserende i sig selv, mens ketogan mere er en ren dyne. Ketogan og hash er en god kombi.”

“Yes. Det giver mening. Er du holdt op med at drikke?”

“Jeg drak lørdag. I forgårs. Men jeg fik det ikke godt af det. Jeg har ikke lige lyst til at drikke igen.”

“Jeg vil give dig mere ketogan. Jeg vil også give dig en portion svampe, som jeg netop har fået leveret.”

“Svampe?”

“Psilocybin-svampe. Der er vel egentlig to portioner. Og jeg vil anbefale, at du tager en fjerdedel først og en time efter endnu en fjerdedel. Du skal ikke gøre det hver dag og det er måske værd at vente til fredag, hvor du har fri bagefter.”

“Men hvad skal jeg med de svampe?”

“Du kan spise dem tørrede som de er eller bløde dem op og putte dem i en gryderet, hvis du vil det. Virkningen er et nummer mere flyvsk end hash, det sætter tanker i gang. Jeg er sikker på, at svampe sammen med ketogan bliver et hit.”

Jeg overvejede, om tiden var inde til at spørge Klara Pedersen om, hvorfor hun gjorde dette for mig, men besluttede at vente med det. Ingen grund til at stille spørgsmål til den hånd, der deler gavmildt ud, i hvert fald ikke netop i forbindelse med en overlevering. I stedet nikkede jeg bare og Klara Pedersen rejste sig, stavrede med apparaturet til vejtrækning efter sig over til skabet og fandt en pose frem. Som sidst tog jeg den med op til mig selv sammen med mine indkøb.

Om aftenen mandag, da jeg tog min pille, havde jeg stor lyst til med det samme at forsøge mig med svampene, men valgte at følge Klara Pedersens råd og vente til fredag, og nøjedes med at ryge hash. Ud over ketogan til cirka tre uger samt svampe havde der også været en pæn klump i posen. Noget andet, lidt mørkere hash end før. Meget betænksomt. Klara Pedersen sørgede for alt.

Jeg spekulerede igen over, hvad hendes motiv kunne være. Da hun åbnede sin dør tidligere på dagen, var det gået meget sikkert og effektivt, som om hun bare lige skulle tjekke, at jeg fulgte den foreskrevne behandling, og give mig ny medicin. Det tog kun et par minutter inde hos hende, hun var end ikke blevet forpustet. Jeg sagde til mig selv, at næste gang ville jeg spørge ind til, hvad hun var ude på. Ikke noget med bare at sidde med hundeøjne og håbe, at der blev delt stoffer ud, men frem på stolen og gå hende på klingen. Klara Pedersen måtte have en dagsorden og det var kun rimeligt, at jeg kendte til den.

Jeg tænkte videre over, hvad der var ved at ske med mig. Der var ingen tvivl om, at jeg var ved at blive afhængig af pillerne og i det hele taget af mit mønster for indtag. Som en arbejdsdag skred frem, så jeg mere og mere frem til fyraften med først en fed og siden en pille. Men ellers havde jeg det fint og jeg nød mine aftener. Mit nye mønster af indtag betød også, at min mave og min fysik var bedre. Mine måltider var mere regelmæssige og regulære, og bortset fra i forbindelse med mit drikkeri lørdag aften havde jeg ikke haft opstød eller kramper. Alt i alt gik det udmærket og formodentlig bedre end det ellers ville gå.

Om fredagen, da klokken havde passeret 16.00, fandt jeg posen med svampene frem. Jeg tog en fjerdedel fra i overensstemmelse med Klara Pedersens instruks og spiste dem, mens jeg drak et par glas danskvand. Jeg havde købt rigeligt ind i løbet af ugen og behøvede ikke at handle næste dag. I det hele taget havde jeg søgt at slæbe mest muligt med hjem, når jeg alligevel var ude, for det var i løbet af ugen blevet stadig tydeligere, at den demo, der var lørdag aften, kun havde været et startskud. Der havde været uro hver eneste dag siden, og fra nogen sider blev det hævdet, at visse dele af byen reelt var lovløse, hvilket selvfølgelig blev afvist af myndighederne.

Jeg bevægede mig ikke meget rundt ud over i mit eget kvarter, og her følte jeg mig ikke utryk, men orden herskede ikke. Det var efter min opfattelse egentlig ikke underligt, at utilfredsheden bredte sig og folk ikke længere bare gjorde, hvad myndighederne forlangte. Med et par afbræk på hver få måneder havde samfundet været lukket ned i godt halvandet år, vacciner havde været håb og slagnummer, og når det så viser sig, at de ikke virker eller at de i hvert fald ikke har fået corona til at forsvinde, så må befolkningen vel reagere på et tidspunkt. Der var ikke nogen med en plan, tilsyneladende, ud over at holde lukket.

Jeg opdagede, at svampene var begyndt at virke, da mange ting i mit hjem pludselig var meget interessante at stirre på. Det var ikke fordi, at der var specielle genstande i min lejlighed. Det var helt almindelige ting, højtalerne på væggen eller en lampe, der med et var spændende at studere. Det var som om, at jeg jo havde haft dem i lang tid, men jeg havde aldrig direkte set dem. Først nu, efter indtag af tørrede svampe skyllet ned med vand, påskønnede jeg for alvor mine møbler og øvrige ejendele. Jeg var fascineret af stolens linjer og glædede mig over hver eneste af bøgerne i min reol.

Mens jeg endnu følte mig rationel, tog jeg yderligere en del af svampene ud og lagde posen med resten i et køkkenskab. Jeg tog danskvand med ind, og mens jeg gnaskede dosis nr. 2 i mig helt efter Klara Pedersens anvisninger, var det som om, at de tørrede svampe glødede på vej ind i min mund. Mit hjem var et fedt sted. Det ville blive endnu federe med flere svampe og efter dem tog jeg aftenens ketogan. Og så gik jeg ind i mit soveværelse i en lykkelig forventning om virkningen, der ville overskylle mig lige om lidt.

Jeg tænkte på, at disse svampe da rigtignok var et nummer mere virksomt end hash. Dette sidste understøttede sanseindtryk, så musik kunne lyde bedre eller smagen af noget lækkert forstærkes, men svampene tilføjede decideret noget. Jeg så ikke bare bedre som med hash, men jeg så tillige noget andet. Ikke at der er noget galt med hash, tænkte jeg, svampe er bare noget ekstra. Inden jeg gled helt ind i mine egne tanker og blev uvirksom, fik jeg hentet drikke og snacks at have ved hånden, og min sidste aktive handling i en rum tid var, at jeg tændte for fjernsynet ved fodenden af min seng.

Det er svært for mig at angive med nogen bestemthed, hvordan de følgende timer gik. Jeg ved ikke, hvornår jeg sov og jeg drømte, eller om jeg var vågen og lod tankerne vandre. Formodentlig var det lidt af hvert. Jeg ved, at jeg til at starte med havde et naturprogram kørende på TV, stort set uden lyd, og at rummet af og til føltes aflangt og indimellem meget stort, næsten som om det rakte til himmels. Mit soveværelse var et mulighedernes land den aften og de dyr, der tonede frem på TV, var helt fantastiske skabninger, yndefulde i deres økosystemer.

Af og til forsynede jeg mig med det, jeg havde ved hånden. Vand fik mig til at forestille mig flo-der, og hvis jeg tog en bid af en kiks og et stykke ost, tænkte jeg på kornet og mælken. Jeg kunne fornemme processen, jeg kunne endda et eller andet sted, selvom jeg så langt fra er landmand, fornemme årtusinderne, hvor menneskene levede i symbiose med kvæg. Fortiden føltes som at ligge lige om hjørnet for mit indre blik, og jeg lovpriste Klara Pedersen i de øjeblikke. Jeg lå der, lykkelig og taknemmelig for de flyvende tanker i velvære hjemme hos mig selv.

Senere havde jeg, uden helt at vide hvordan, skiftet kanal på TV til min sædvanlige nyhedskanal, og jeg opdagede, at der igen var optøjer i København. Jeg drev ind og ud mellem en tilstand af en rimelig klarhed og rationalitet, hvor jeg kunne forstå og sætte mig ind i reportagen fra urolighederne, og en form iagttagende stude, hvor begivenhederne på skærmen antog farver og ikke gav mening som direkte transmission, men var en collage af følelser og udladning. Jeg forstod, at politiet denne gang var talstærkt til stede, at de havde reserver og ekstra mandskab afsat til bevogtning af de vigtigste fikspunkter, men også at der var mange flere end før og langt mere utilfredse demonstranter, og de havde ikke i sinde at gå hjem. Jeg fornemmede gennem skærmen mistroen og raseri fra de protesterende, det nærmest synes at sive ud af mit TV i røde og lilla nuancer, og selvom det ikke var knyttet til specifikke personer, men en slags destillat af de utilfredse og ulykkeliges kollektiv, følte jeg i øjeblikket dyb medmenneskelig empati. Jeg rakte ud mod det røde og lilla, der dryppede fra mit fjernsyn.

Det er ikke muligt at beskrive sammenhængene, hvad jeg oplevede eller forestillede mig resten af natten. Der er glimt, stærke løsrevne følelser, men ingen rød tråd. Der er måske nok en form for rækkefølge, men ingen logik i min bevidstheds vandringer, og jeg er ikke klar over, hvad der var vågent og hvad der reelt var en drøm. Natten, i hvert fald efter at jeg så optøjer på TV, var en form for tåge, attraktiv og meningsfuld på et dybere plan end simpel rationalitet, og jeg fortrød på ingen måde at have taget svampe. Tværtimod, faktisk.

Om lørdagen, da jeg var kommet lidt til hæfterne og havde fået et par kopper kaffe, tænkte jeg lidt nærmere over aftenen og natten før. Det havde været fremragende, decideret vidunderligt, med svampene, og jeg ville gerne have flere. Jeg kunne takke Klara Pedersen for at have introduceret mig, og jeg ville følge hendes råd om ikke at tage flere af de tørrede med det samme. Men Klara Pedersen skulle ikke bestemme alt og jeg vidste, at midten af efteråret, lige netop nu, var svampesæson, og der var svampe i Danmark, som jeg selv kunne samle.

Lidt senere på dagen, hvor jeg havde det fint, men stadig var på en måde rastløst besat af min oplevelse, undersøgte jeg mere om svampene. Jo, de voksede overalt i Danmark. Spids Nøgenhat. Det lignede dem, jeg havde fået af Klara Pedersen og indtaget. I det hele taget, hver gang jeg tænkte på svampene og natten før, fik jeg kildrende flashbacks. Det var som om, at natens følelser og oplevelser lå gemt lige under huden. De var klar til at dukke op og de kaldte på mere. Jeg besluttede at stå nogenlunde tidligt op søndag og gå på svampejagt.

Da jeg tog S-toget mod Klampenborg ved nitiden søndag morgen var jeg en af ganske få passagerer. Det var efterårsferie og det var nok forventeligt, at der ville komme mennesker i skoven, corona eller ej, senere på dagen, men jeg så ikke et øje, mens jeg gik mod Eremitagen. Jeg vidste fra mine unge år, at de mere flippede typer, der kaldte Dyrehaven for "Syrehaven", især søgte mod det område, og via lidt søgen på nettet havde jeg fået bekræftet, at det fortsat var en primær jagtmark.

Meget af det, der stod at læse om svampene på nettet, passede godt med mine oplevelser fredag aften, og jeg var ikke afvisende over for flere samstemmende udsagn om, at hvis man med det samme spiste de eksemplarer af Spids Nøgenhat, man fandt, ville de, så snart de virkede, lede en på sporet af artsfællerne. De ligesom lyste op, nøgenhattene, når man havde lidt psilocybin i kroppen allerede.

Nu var jeg alene i skoven og jeg var ikke helt glad ved tanken om at befinde mig der, hvis jeg blev lige så påvirket som fredag aften, så jeg besluttede at gøre forsøget og spise de første par stykker, jeg stødte på, men ellers gå forsigtigt til værks. Jeg havde et par flasker vand med i min rygsæk, så jeg kunne skylle svampene lidt af for hjortelort og halvrådne stykker af blade, inden jeg slugte dem, og det fungerede fint. Jeg fandt fire på en halv time ude omkring golfbanen og spiste dem, og så satte jeg mig med kaffe fra min termoflaske og holdt en lille pause på en

bænk.

De fire svampe virkede, måske hjulpet af rester fra fredag i mit blod. De virkede ikke voldsomt, men nok til, at jeg fandt klart flere svampe, da jeg genoptog min søgning. Efter et par timer i effektiv jagt havde jeg fundet yderligere knapt 30. Det var så småt eftermiddag og der var nu en del på søndagstur i skoven, så jeg tænkte, at der var nok for nu. Jeg kunne tage 10-12 stykker, når jeg kom hjem, og ville stadig have nok indtil i det mindste næste weekend. Sæsonen varede i de fleste år til ind i november, havde jeg læst, så der burde være tid til eventuelt at samle et lille forråd.

Jeg begav mig tilbage til Klampenborg med svampene i en pose i min rygsæk, og jeg var i fint humør i det næsten tomme tog mod centrum af København. Jeg smilte bag mit mundbind, og selvom jeg havde bevæget mig meget i de sidste timer, følte jeg mig fuld af energi, og besluttede at stå af på Nørreport og gå ud til Amager via Knippelsbro og Christianshavn.

Jeg gik ad Købmagergade og blev faktisk overrasket ved synet af de tydelige tegn på protest igennem de seneste dage. Glasskårene var fejret op og noget hærg var udbedret, men mange forretninger havde træplader i stedet for udstillingsvindue ud mod gaden, og en del skraldespande stod stadig sodede af, at nogen havde tændt ild. Rester af barrikader kunne ses enkelte steder.

Ved Christiansborg var en ny demonstration under forberedelse og politiet var allerede opmarcheret både foran hovedbygningen og porten ind foran, men også ude foran ministerierne, der lå som drabanter på og rundt om Slotsholmen. Et meget synligt udtryk for, at systemet og ordensmagten var trængt, kunne jeg iagttage under min passage gennem Christianshavn, hvor hele området fra torvet og til Christiania var blevet en udvidet Pusher Street. Selve Fristaden var måske nok lukket ned, men hash var bestemt ikke svært at få fat i, og det var egentlig rart at vide, hvis leverancerne fra Klara Pedersen ophørte på et tidspunkt.

Hjemme rensede jeg svampene, spiste ti og frøs de resterende 18 ned. Jeg tog en pille og gik i seng på samme måde som fredag med tændt fjernsyn. På min tur fra Nørreport havde jeg nærmest haft en fornemmelse af, at jeg befandt mig midt i et oprør, så jeg satte nyhedskanalen på med det samme. Måske min antydningssvamp på gåturen bidrog til, at jeg var modtagelig, men synet af mutte betjente foran ministerierne og på geled for at beskytte Christiansborg samt af ødelæggelser i bymidten og den åbenlyse ulovlige handel helt op til Torvegade havde vakt min interesse. Jeg var ikke specielt nervøs ved tanken om et muligt samfundsmæssigt sammenbrud, men jeg ville gerne følge det tæt, mens Danmark blev ustyrligt.

I løbet af under en time var jeg nogenlunde i samme tilstand som fredag aften og altså helt ovenpå. Det var måske ikke helt lige så overvældende og anderledes, men jeg kunne til gengæld så småt styre mine tankers flugt og farvernes styrke. Jeg kunne også se TV og nogenlunde forstå det meste, hvis jeg koncentrerede mig om det. Ketoganen lå som en generalbas af velvære, svampene dansede ovenpå og denne gang var det ikke bare et show, men skete i et samspil med min bevidsthed. Muligheder uendeligt under suveræn kontrol.

Der var partilederdebat i fjernsynet. Temaerne var situationen med fortsat smitte og nedlukning, uroligheder i gaderne og den videre vej frem, men jeg fulgte ikke rigtigt med. Det var først, da min skærm kort gik i sort og der derefter knitrende kom et helt andet billede på, at jeg koncentrerede mig om mit TV. En mand tonede frem, iført en sort maske over øjnene og ikke iført mundbind. Han sagde, at forandring var på vej. Han sagde ikke, hvad han hed, og der var ikke nogen i TV til at spørge ham om det. Han sagde, at vi alle ville ende som zombier, hvis vi ikke sagde fra. Så forsvandt han, der var sne på skærmen et øjeblik og dernæst et fastfrosset prøvebillede. Efter et par minutter var partilederdebatten igen tilbage.

Jeg var ikke i tvivl om, at det ikke bare var mig eller mit TV, men at nogen havde bemærget sig sendefladen for en stund. En eller anden form for hacking, formodentlig. Jeg gik ind ved min computer og tjekkede og, jo, det var ikke bare mig. Og det var hacking og breaking news,

men ingen kunne selvfølgelig straks efter sige noget om, hvad der var sket eller hvem manden, der havde trængt sig foran partilederdebatten, var. Jeg gik tilbage i seng og slukkede for mit TV. Natten var en drøm, hvor jeg af og til var vågen imens.

Om mandagen havde jeg det sådan set udmærket, men jeg kunne slet ikke koncentrere mig om mit arbejde. Jeg sad uden overhovedet at være i nærheden af at allokere fiskekvoter og summede foran min computer. Den helt store historie på diverse hjemmesider var, at udsendelsen af partilederdebatten aftenen før var blevet hacked, og manden, der havde bemærget sig skærmen, var lige pludselig den håndgribelige samfundstrussel nummer ét. Sort maske og intet mundbind personificerede nederdrægtighed.

Jeg havde ikke følt noget ubehag, da manden med den sorte maske tonede frem, og i min tilstand af tilbagevendende flashbacks i løbet af mandag formiddag voksede min sympati for manden. Han havde tydeligt ment noget med indslaget, og det var altså lidt vildt, tænkte jeg, at mens situationen i gaderne i hvert fald i København dag for dag kom stadig mere ud af kontrol, så himlede alle først op, når det viste sig på TV. Skærmen var virkelighed og det, der skete der, var notorisk verdens navle.

Det lykkedes mig aldrig at komme i gang den mandag og lidt efter frokosttid gav jeg op. Jeg konkluderede, at Klara Pedersen måske nok havde haft en pointe med ikke at gå alt for voldsomt om bord i svampe fra spids, og besluttede mig for at vente med mere af den slags til om fredagen. Hvis jeg fulgte min sædvanlige diæt med hash og ketogan og arbejdede støt de næste fire dage, ville jeg godt kunne opfylde min ugentlige kvote af allokerede kvoter uden at nogen tog notits af min uvirksomme mandag. Heldigvis var der ikke i den henseende overvågning af det daglige output i mit job.

Fredag eftermiddag kunne jeg konstatere, at jeg i det mindste så nogenlunde havde fået ugens arbejde fra hånden, og besluttede, at jeg om aftenen fortjente resten af de tørrede svampe, som jeg havde fået af Klara Pedersen. Om søndagen kunne jeg tage endnu en tur ud at plukke i givet fald. Jeg havde, via lidt grundigere research over nettet, fundet frem til alternativer til Dyrehaven at gå efter, og der var endda en oplagt jagtmark på Amager, som jeg ville forsøge mig med. Henover hverdagene i efterårsferien havde jeg fulgt med både på nettet og på TV, og selvom det klart var mit indtryk, at det kom mere og mere ud af myndighedernes kontrol i København og også i andre byer, at sidegader til hovedstrøg mange steder var en form for lovløst land, havde hovedtemaet hele ugen været den mystiske mand, der hackede partilederdebatten på TV. Der var ikke svar på det brændende spørgsmål om, hvem denne forvorpne mand dog kunne være, men fordømmelsen var bredt funderet og der var ikke nogen, der tog ham i forsvar.

En ting var, at politikere fra alle partier så det som direkte et angreb på Danmarks demokratiske fundament, og at de vigtigste mediers redaktører skrev ledere om ytringsfrihed og krænkelse af den politiske debat. Noget andet og måske mere betændt var, at et kor af præster meldte sig på banen og begyndte at proklamere kristendom og advare mod satanisme. Misdæderen, der havde trængt sig på TV, havde en okkult aura. Han havde talt imod autoriteter og om zombier, en trussel mod den danske folkekirke. Præsterne var til at starte med de sædvanlige tågehorn fra den kirkelige højrefløj, men de fik opbakning fra mange kolleger hen ad vejen i løbet af ugen.

Jeg tog svampe fredag aften omkring kl. 18.00 sammen med ketogan og var klar i min seng, da det sædvanlige aftenshow for familier begyndte. Det var min forudelse, at den mystiske mand med den sorte maske ville vise sig igen, og det gjorde han. Ret kort tid inden han blev blokeret og i flimrende signal, men budskabet var ikke til at tage fejl af og det samme som sidst. Vågn op og sig fra. Menneskenes menneskelighed var i fare for at blive udslukt. Igen nævnte han zombier

som det sidste, inden han forsvandt ud af billedet med en knitren og skærmen viste sne. Manden, der trængte sig ind i befolkningens fjernsyn og endda nu i et overordentlig populært underholdningsprogram, bar en maske som tidligere, men lige før han tonede frem, var et billede af en figur med horn kort at se, næsten som en avatar eller en form for logo. Synet af figuren gik direkte i min bevidsthed og gav et sug af fjern genkendelse, en fornemmelse af fællesskab med millioner af andre i årtusinder tilbage.

Ligesom sidst, hvor manden havde erobret sendefloden, gik jeg på nettet, og fulgte, hvordan der blev reageret. Der var en tydelig vrede over, at det igen var lykkedes manden at komme på skærmen og sågar i den bedste sendetid, men der var undren over figuren. De første kristne kommentatorer roste sig selv for at have set, hvad der nu måtte være klart for enhver. Figuren dokumenterede, at der var tale om et satanistisk forsøg på at fiske i rørte vande og et angreb på danske værdier. Det tog dog ikke mere end en times tid, før det blev påvist, at figuren på skærmen havde været en gengivelse af et urgammelt hulemaleri, et enestående eksemplar af et menneske dyr med horn fra en grotte allersydligst i Frankrig, i Pyrenæernes opland. Maleriet var kontroversielt og havde givet stof til teorier om tilbedelse af en hornet gud som gængs årtusinder tilbage, men at se maleriet som et decideret satanistisk symbol var nok at stramme den. Efter at figuren var placeret forstod jeg, hvad der lå bag suget af fjern genkendelse ved synet, og jeg søgte og så på et udsnit af hulemalerier fra hele verden, hver gang med en fornemmelse af kontakt tilbage i tiden, selvom det ikke igen var så svimlende som ved synet af figuren fra Pyrenæernes opland. Mens jeg sad og surfede hulemalerier på svampe på en klangbund af ketogan, kunne jeg forstå, at nye voldsomme optøjer fandt sted inde i centrum af København og også i andre større byer. Da jeg gik i seng, var det til lyden af konstante sirener, tæt på eller et stykke væk, og igen var det i flere timer ikke til at skille drøm fra vågen tankeflugt. På et tidspunkt sov jeg rigtigt og havde et gedigent mareridt om mundbind.

Da jeg vågnede med denne fornemmelse af panisk alarm, som ofte er resultatet af en modbydelig drøm, havde jeg stadig sekvenser og billeder i hovedet. Først havde det ikke været så slemt med mundbind, der lå og flød i drømmen, men ikke i voldsomt videre omfang end jeg havde set i vågen virkelighed de sidste dage, når jeg var ude for at handle. Hurtigt greb det imidlertid om sig, og jeg begyndte i drømme at vade i mundbind. Samtidig begyndte mundbindene at være fyldte, først af snot og slim, men hen ad vejen i drømmen også af blod og lort og forskelligt andet. En del af mundbindene svulmede og jeg vågnede, fordi de var ved at vokse mig over hovedet og kvæle.

Efter at have stået op og drukket kaffe, som jeg havde lavet på ren automatik, var jeg kommet mig så meget over mit mareridt, at jeg kunne reflektere mere nøgternt. Jeg kunne ikke huske sidst, at jeg havde drømt sådan, i hvert fald ikke i den kaliber. Det var selvfølgelig ikke sikkert, at mareridtet havde at gøre med min ændrede livsstil, hvor jeg tog ketogan, røg hash og også af og til indtog svampe, men det var sandsynligt, og det var reelt første gang siden mit skifte, at det havde været ubehageligt og negativt. Ellers var der tale om en klar forbedring i forhold til mit generelle velvære.

Der var selvfølgelig de forventede bivirkninger som følge af de stoffer, jeg indtog. Hashen havde forstærket den løbende hoste, jeg i forvejen var plaget af, og ketoganen havde resulteret i forstoppelse. Dette sidste havde jeg i rimelig grad håndteret ved sammen med min morgenkaffe enten at indtage 10-12 tørrede abrikoser eller 5-6 blommer. Ketoganen havde også reduceret min libido til nul, men det var ikke nogen stor reduktion, for det var gået ned ad bakke med den side af sagen i årevis, og det var kun gået endnu mere tilbage under corona.

Jeg anerkendte også, nu jeg reflekterede, at svampene nok var skyld i, at jeg tankemæssigt og i min adfærd kunne ryge lidt ud ad en tangent. Ret beset var det ikke helt rationelt at reagere på den mystiske mand, der trængte sig ind i Danmarks TV-aften, som jeg gjorde, og at sidde i

timevis og se på hulemalerier bagefter. Måske jeg var ved at gå lidt op i limningen, når det kom til stykket. Jeg havde også mistet både koncentration og motivation i forhold til mit arbejde, og jeg havde i de sidste par uger haft svært ved at producere nok. Om årsagen var svampe, hash eller ketogan var ikke til at gennemskue. Måske det var en kombination.

Jeg konkluderede, at jeg burde holde igen med svampene. Det var nok dem, der kunne vælte læsset ved for hyppigt indtag, hvilket jeg var kommet til. Jeg ville tage ud og gå på svampejagt næste dag som planlagt, mens det endnu var sæson, men det hele skulle fryses ned og jeg ville lade gå længere tid, før jeg gik på den galej igen. Forhåbentlig var det også tilstrækkeligt til, at jeg kunne hænge på arbejdsmæssigt.

Da jeg næste morgen begav mig afsted, ret tidligt for at komme familieskovturene en efterårs-søndag i forkøbet, gik døren op til Klara Pedersens lejlighed, og hun vinkede mig ind. Hun pegede på stolen, som jeg før havde siddet i, og lukkede døren. Hun slæbte sig hen til sin egen stol, klart i forværret forfatning. Hun sad og fik vejret længe, før hun sagde noget. Jeg ventede, ilde til mode. Jeg lagde mærke til, at hendes hud var gullig.

“Jeg dør snart. Ikke corona.,” sagde hun. Klara Pedersen havde ikke rigtigt vejr til at tale. Hun hviskede faktisk, men af og til var der dog en smule lyd i stemmen. Jeg sagde ikke noget, men nikkede.

“Man kan ikke snyde døden, og hvis man prøver, kan det gå helt galt. Det ser vi nu.”

Dette var for langt at sige ud i en køre og den sidste sætning blev ikke fuldendt, men endte i en åndedrætskrampe. Hun klyngede sig til mundstykket. En lyd af at blive kvalt slap ud, og Klara Pedersen var ildevarslende bleg under det gule. Jeg tænkte, at nu ville hun dø, og jeg rejste mig op uden at have nogen tanke om, hvad jeg ville eller kunne gøre.

Klara Pedersen vinkede mig tilbage i sædet med den hånd, der ikke knugede mundstykket.

Langsomt kom hun til hægterne og trak vejret mere og mere jævnt. Efter lidt mere stabiliserende ilt, talte hun igen, mens hun pegede på skabet.

“To poser. Der.”

Jeg tog de to poser ud af skabet, mens hun sugede.

“Den sorte i din rygsæk.”

Jeg puttede den sorte pose i min rygsæk, mens jeg undrede mig. Den anden pose var en plasticpose fra Aldi, tilsyneladende med bøger i. Klara Pedersen pegede mod døren ud.

“Gå. Luk udefra. Snart forbi.”

“Jeg forstår, at du ikke kan trække vejret. Jeg forstår, at det er svært, men jeg har brug for svar. Nik eller svar mig meget kort, inden jeg går.”

Klara Pedersen nikkede, men havde vist helst set mig gå.

“Du sagde, at man ikke kan snyde døden, og hvis man prøver går det galt. Og så sagde du, at det ser vi nu. Er det situationen med corona og uroligheder, den almindelige opløsning, du tænker på?”

Klara Pedersen nikkede igen.

“Men hvad sker der? Ved du noget om det, der sker?”

Klara Pedersen trak på skuldrene.

“Ham i TV. Ham der taler om, at folk ikke skal blive zombier. Ved du noget om ham?”

Klara Pedersen trak på skuldrene igen. Det var forståeligt, at hun ikke talte, men det irriterede mig alligevel.

“Hvad er det her med zombier?,” udbrød jeg, og var klar over, at det var et spørgsmål, der lagde op til, at hun talte, hvis hun havde et svar. Jeg blev overrasket, da hun ikke bare trak på skuldrene igen.

“På Haiti. Folk ikke bange for zombier. Bange for at blive til zombier.”

Klara Pedersens akutte åndedrætsbesvær var heldigvis ikke helt så slemt som det forudgående.

Jeg ventede, mens hun igen kom på mere stabil køl. Jeg havde et sidste spørgsmål. "Hvorfor har du udset dig mig. Givet mig stoffer og på en måde ændret på mit liv? Hvordan kunne du vide, at jeg ville lytte?"

"God mand."

"Det er ikke svar nok. Hvorfor?"

"Vigtigt at give videre."

Igen fik Klara Pedersen et anfald af iltmangel, og mens hun med den venstre hånd holdt mundstykket, pegede hun med højre mod sin dør. Hun hev hørligt efter vejret, men det lykkedes igen at få åndedrættet på plads.

Det var for voldsomt at insistere med spørgsmål, det ville være ufølsomt og for groft, og jeg gik over til døren med posen fra Aldi i hånden og min rygsæk halvvejs på. Jeg åbnede og inden jeg lukkede udefra, sagde jeg tak. Jeg tror, at hun forstod, at jeg mente det. Klara Pedersen løftede den højre hånd, der ikke holdt mundstykket, og det var, hvad jeg så, da jeg lukkede døren ind til hende i.

Jeg vidste med det samme, mens jeg gik op i min lejlighed med de to poser, at jeg ikke ville komme afsted på svampetur alligevel. Dels var der sikkert nye forsyninger i den sorte pose, der lå i min rygsæk, og dels havde jeg brug for lige at lade morgens møde med Klara Pedersen bundfælde sig. Hendes tilstand var klart forværret og måske den var årsagen til hendes tågede svar på mine spørgsmål, men jeg havde en anelse om, at det ikke var en forvirret kvinde, der vrøvlrede, men bevidst kryptiske udsagn. Måske det slet og ret handlede om, at Klara Pedersen ikke havde luft til lange forklaringer og så var det nemmest at svare lidt hen i vejret.

Oppe hos mig selv gennemgik jeg poserne. Den sorte pose var som antaget fuld af stoffer. Der var rigeligt med ketogan til at stå både vinter og forår igennem og der var en pæn mængde tørrede svampe og en eftertrykkelig klump hash. Ingen mangel på noget i den retning. Den sorte pose indeholdt også en kuvert. Der stod på kuverten med håndskrift, at den måtte åbnes den 7. november 2021. Jeg var selvfølgelig ret så fristet til at åbne den med det samme, med lod være. Det lod til, at der var mere end bare et brev i kuverten.

Posen fra Aldi indeholdt ganske rigtigt bøger. Det var blandet i den forstand, at nogle af bøgerne var slidte, et par kunne endda betegnes som mølædte, mens andre fremstod som splinternye. Det var ikke ligetil, hvad bøgerne gik ud på, hvorfor netop de bøger var valgt, men jeg gik ud fra, at meningen var, at jeg skulle læse dem. Eller i hvert fald læse i dem.

Jeg talte, og der var ni bøger i alt. De syv af dem havde jeg ingen pejling på overhovedet, men jeg kendte to af forfatterne. Den ene var William S. Burroughs med en bog, der hed "Junky", og den anden var såmænd af Palle Lauring, den folkekære formidler af danmarkshistorie i den tid, hvor TV var i sort og hvid. Selve titlen, "Danmarks Håb og Horn", havde jeg aldrig hørt om. Bogen af Lauring var fra 1954 og at dømme ud fra teksten på omslaget indeholdt den kontroversielle teorier. Den lød interessant, og jeg bestemte mig til at læse den først.

Da jeg hen under aften, da det var mørkt, indtog min sædvanlige dosis ketogan, var jeg godt halvt igennem bogen af Palle Lauring og ganske opslugt. Den byggede i høj grad på en teori eller et mønster, der vel var en form for numerologi langt før, at dette blev mainstream i visse kredse, men der, hvor jeg navnlig kunne se en forbindelse til Klara Pedersen var i bogens præsentation af folketro med rødder tilbage langt før kristendommen som et bagtæppe for numerologiens betydning. Bogen svælgede i, hvad der vel måtte betegnes som hedenskab og overtro, og det var en sand fornøjelse at dykke ned i. På en måde var det logisk, at Klara Pedersen havde givet mig Laurings udgivelse.

Mens ketoganens omfavnende virkning satte ind, googledede jeg mig frem til nærmere om Lauring og bogen, og jeg fandt ud af, at han senere, formodentlig for ikke at blive udstødt som excentriker, havde måttet lægge afstand til bogen. Et værk af ungdommeligt letsind, der aldrig

var blevet genoptrykt, faktisk noget af en sjældenhed. Ganske vist præsenterede Lauring de numerologiske forhold som en gængs tro i århundrederne under middelalderens danske konger og ikke som en kraft, forfatteren selv anså for eksisterende, men det var åbenbart for stærk kost alligevel i perioden, hvor bogen udkom.

Jeg var i lyset af boggaven ikke i tvivl om, at Klara Pedersen ønskede at fortælle mig noget, at spore mig i en eller anden retning, og jeg begyndte at ane et omrids af, hvor det var, at hun ville have mig hen. Kun et omrids, så absolut, men jeg var ikke i tvivl om, at det var væsentligt. Klara Pedersen havde en form for kendskab til manden, der trængte ind i TV-programmer, det var jeg ikke i tvivl om, og hun havde direkte forholdt sig til opløsningstendenserne i dette efterår. Det betød noget, det Klara Pedersen ville lade mig vide.

Jeg besluttede mig for, at jeg næste morgen ville melde mig syg. Jeg havde haft svært ved at bevare koncentrationen og allokere tilstrækkeligt med fiskekvoter på det sidste, og jeg kunne lige så godt tage konsekvensen. Det, Klara Pedersen ville få mig til at indse, var langt vigtigere end fiskekvoter, og jeg ville ikke kunne lade bøgerne fra hende ligge og vente til arbejdsdagen var ovre under alle omstændigheder, så en sygemelding var helt på sin plads. Der var desuden sygemeldinger over det hele for tiden i Danmark, både corona og corona-depression, så jeg var bare et enkelt tilfælde mere blandt en befolkning i knæ.

Da jeg tirsdag lige efter frokost havde læst i Klara Pedersens bøger næsten i døgndrift siden mandag morgen, hvor jeg havde meldt mig syg, hørte jeg en ambulance ankomme under udrykning og stoppe lige nedenfor. Jeg hørte ambulancefolk i opgangen og så dem et kvarter senere, da jeg holdt øje ud af vinduet, komme slæbende ud med en bære, hvorpå der lå et lig. Liget var dækket af et hvidt klæde, men jeg var ikke i tvivl om, at det var Klara Pedersen, som jeg så blive kørt væk.

Jeg var ikke overrasket. Vores møde søndag morgen havde været definitivt og hjemmehjælpen, der kom hos hende fast på tirsdage, havde sikkert fundet hende død. Der var ingen grund til at sørge i den forstand, at Klara Pedersen havde forudset sin død og ikke havde haft ønske om at undslippe eller bare udsætte den en lille smule, men jeg var alligevel tungsindig resten af tirsdagen og holdt pause med min læsning. Det var ikke så meget, som Klara Pedersen havde sagt til mig, men det var afgørende, og hun havde forandret mit liv, så jeg tænkte på hende hele den eftermiddag og om aftenen, da jeg havde fået min ketogan.

Fredag eftermiddag, hvor jeg så frem til at krydre aftenen med svampe efter at have holdt mig i skindet, ringede min chef. Mest for at høre, hvordan det gik, og hvad udsigterne til, at jeg var tilbage ved fuld kraft, var. Det var fuldt ud efter bogen, at han ringede, opfølgning uden snagen og pres inden for en uge ved sygemeldinger var et led i personalepolitikken, så jeg var klar, og jeg havde besluttet at sige tingene, som de var, dog med et par detaljer ufortalt. Jeg forklarede min chef, at jeg var ramt af en slags depression, en form for afmægtig stirren tomt frem for mig, og ikke kunne overskue at arbejde. Det var så absolut ikke ond vilje, men jeg følte mig udvisket i min isolation. På sin vis havde jeg det jo i realiteten udmærket, men jeg fik den rette tone af håbløshed ind i min stemmeføring.

Min chef sagde, at det forstod han godt. Det var ikke noget at skamme sig over. Det var helt normalt, faktisk. Det var endda så normalt for tiden, at der netop var oprettet en særlig enhed, der tog sig af statsansatte med akut corona-depression. Det var et tilbud om psykologhjælp og helt frivilligt, naturligvis. Det var besluttet direkte af regeringen, at dette tilbud skulle have top-prioritet. Min chef sagde, at jeg eventuelt kunne overveje dette henover weekenden og ringe på det nummer, han gav mig, om mandagen, hvis jeg ønskede at benytte mig af tilbuddet.

Jeg takkede min chef og sagde, at det ville jeg gøre. Der var ligesom ikke andre muligheder, hvis jeg ikke ville lyde helt uvillig. Et rent og skært tilbud, helt frivilligt og bare en opfordring til at

benytte sig af den hjælp, som arbejdsgiver stiller til rådighed. Lidt undrede jeg mig nu alligevel, for selvom jeg vidste, at der var adgang til psykologhjælp og den slags for medarbejdere med behov, så havde jeg ikke hørt om en ny enhed med særligt fokus på mistrivsel under corona. Hvis jeg søgte via google, kom der ikke noget som helst om enheden frem, og det gjorde mig nysgerrig, så jeg besluttede mig for at ringe på nummeret straks mandag.

Det var måske ikke så mærkeligt endda, at jeg ikke kunne finde noget omtale af den nye enhed på nettet, for de sidste dage var alle nyhedssider fuldstændigt domineret af situationen i først og fremmest København og sekundært andre større byer i Danmark og også udenlands. Det var som om, at det med næsten to ugers forsinkelse var sevet ind hos medieerne, at der ikke bare var optøjer, hvor det gik vildt for sig, men også et mere permanent tab af kontrol med hele bykvarterer. De sidste dage havde TV, aviser og hjemmesider beskrevet, hvordan der faktisk herskede anarki i sidegaderne, at det reelt kun var hovedfærdselsårerne, som ordensmagten havde kontrol over.

Alle medier havde bugnet med historier om, hvad der gik i svang i områder styret af gadens parlament. Der var beretninger om overfald, ikke mindst på folk udefra i passage gennem et fremmed kvarter, og om bander, der krigedes om territorier. Der var de sædvanlige stemmer, der krævede lov og orden og opstramninger her og nu, men realiteterne var, at ingen rigtigt vidste, om der kunne genetableres ordnede tilstande og i givet fald hvordan. Politiet og for den sags skyld alle andre dele af statsapparatet var hårdt ramt af sygdom og lagt ned af opgaver i øvrigt. Det havde mediemæssigt været en uge i undergangens tegn, og der blev malet med stærke farver.

Om aftenen, da jeg havde indtaget ketogan og en dosis svampe af middel størrelse og lå i min seng med fjernsynet tændt, tænkte jeg på de bøger, som jeg havde læst i løbet af ugen. Ud over bogen af Palle Lauring havde jeg læst "Junky" af William S. Burroughs og så havde jeg læst en del i flere af de øvrige af bøgerne, som Klara Pedersen havde givet mig med. En bog af en Margaret Murray havde bekræftet mig i, at der var en eller anden form for link mellem Klara Pedersen og manden med masken, der trængte sig på TV, for Murrays bog indeholdt gengivelse af helt det samme hulemaleri, som manden med masken havde præsenteret. Jeg havde også læst i en bog af en Helena Blavatsky og en del i en bog ved navn "The Tibetan Book of the Dead". Jeg kunne godt fornemme, at der nok var en eller anden slags rød tråd mellem de bøger, jeg havde fået, men jeg kunne endnu ikke skelne tråden. Nogle af bøgerne var også temmelig sære, ind i mellem grænsende til det ulæselige.

Da svampene begyndte at virke blev jeg grebet af de nyheder, der løb over min skærm. Oplæsere og journalisterne, der var udsendt til diverse brændpunkter især i København, virkede ualmindelig veloplagte og deres engagement i sammenbruddet omkring dem var smittende. Det samfundsmæssige kollaps, der pågik, fremstod som en potpourri af nyhedshits. Der var igen fredag aften samlet en vred folkemængde foran Christiansborg, holdt i skak af betjente med blikke slået ned, og der var samtidig ild i en togvogn ved Vesterport. Der var et indslag med et Wolt-bud, som var blevet frarøvet både mad til udbringning og penge i en sidegade til Amagerbrogade lidt længere ude på Amager, og en reportage fra kvarteret omkring Glasvej viste en bevidstløs taxachauffør på vej ind i en ambulance efter at være blevet tævet voldsomt. Et drama udspillede sig på skærmen for mine øjne på denne fredag sidst i oktober.

Svampene sendte mine tanker på vandring med afsæt i dramaet, og jeg tænkte på, at journalisterne entusiasme selvfølgelig i et vist omfang kunne forklares med, at de befandt sig i et smørhul af begivenhed, alt skete omkring dem, så de kunne rapportere på livet løs og samle tråde for seere, men der var alligevel en lidt mærkelig form for fravær af bekymring for det sammenbrud, de var vidner til. Tidligere, både i det første lange stykke tid under corona og også i tiden forinden, havde det i hvert fald for mange journalister tilsyneladende været en del

af opgaven at formidle ansvarligt og understøtte det generelle samfundssind, men den tilgang var helt droppet. Oplæseren smilte kækt, næsten inddadende, mens hun gengav de seneste enorme tal for indlagte på intensiv i hver region og et tårnhøjt dødstal.

Senere på aftenen og om natten, da svampene virkede maksimalt, var jeg igen i denne tilstand, hvor drøm og vågen flød sammen. Jeg ved dog, at mit TV var sat på en eller anden kanal, hvor der blev sendt programmer om gamle kulturer, og i glimt husker jeg indtryk, hvor jeg følte mig på en eller anden måde forbundet med fortiden på samme vis, som med hulemalerierne. Både et program om den minoiske kultur på Kreta, den med tyren og med sproget linear b, og en udsendelse om mayaerne, om deres pyramider og deres astronomiske eller astrologiske forskning. Denne religion af noget helt andet, en ældre tid, mærkede jeg som hjemmevant.

Det tænkte jeg på næste dag efter at være vågnet fra, hvad der helt bestemt var en drøm, og endnu en foruroligende af slagsen.

Jeg har aldrig kunnet huske en drøm fra ende til anden, men den, jeg var vågnet fra lørdag morgen var ret klar i erindringen. Jeg var ude for at bombe en kirke, og det var en bestemt kirke. Der var ikke rigtigt tvivl om, at det var Grundtvigskirken. Den, der troner på Bispebjerg. Der var måske træk ved kirken i drømmen, som mere mindede om en kirke i Reykjavik, der også ligger på et højdedrag og ser tung ud, men det var Grundtvigskirken jeg var ude efter, ingen tvivl om det.

Da jeg havde fået et par kopper kaffe om lørdagen og fordøjet drømmen, overvejede jeg, om jeg var ved at blive satanist. Jeg havde aldrig været en kirkens mand, vel generelt mest ligeglad med religion, men jeg havde heller ikke før været aktivt imod kristendommen. De sidste drømme og mine tanker, begejstringen for førkristen kultur og hulemalerier i svamperus, kunne lede tankerne hen på noget satanistisk, og de bøger, som jeg havde fået af Klara Pedersen, var næppe heller kirkeligt velsignet litteratur.

Jeg nåede frem til, at jeg ikke var satanist, men det var klart, at Klara Pedersens bøger havde sat tanker i gang, og optøjer, opløsning og inspirerende programmer, der sætter fortiden i et spændende lys, gør indtryk, når man er på svampe. Kristendommen og troen på død og mørke som ondskaben selv spillede en rolle, og drømme kom rullende irrationelt. Jeg havde for en del år tilbage været på tjenesterejse til Reykjavik for at udveksle erfaring om distribution af fiskekvoter, og jeg huskede godt den kirke på toppen af en bakke der. Drømmen kunne forklares og det var mig meget fjernt at bombe en kirke.

November

Tirsdag den 2. november 2021 havde jeg en samtale over Skype med psykolog Janus Lund. Jeg havde ringet til nummeret, som min chef havde opgivet, mandag formiddag, men i stedet for en forbindelse med en hotline, fik jeg fat i en sekretær, der satte en samtale op dagen efter. Det havde jeg ikke meget lyst til, men det var lidt sent at fortryde, så jeg indvilligede i at tale med Janus Lund.

Han havde fuldskæg og store briller og spurgte hvordan jeg havde det. Han havde en svagt vestjysk dialekt. Jeg sagde, at jeg på en måde havde det udmærket, ingen skavanker fysisk, men jeg var ligesom kørt træt. Jeg kunne ikke komme i gang med arbejdet, sad og stak til det som en mand uden appetit med en tallerken foran sig, og der var heller ikke rigtigt andet, der gav mening. Det hele var fjernt.

“Drikker du?”, spurgte Janus Lund.

“Nej. Jeg har ikke drukket i den sidste måneds tid.”

“Drak du før det?”

“Joh. Måske det havde taget lidt overhånd under corona. Så jeg holdt op.”

“Holdt op? Sådan bare uden videre?”

“Ja.”

“Ingen substituering?”

“Hvis du mener, om jeg tager andet i stedet for alkohol, så nej. Jeg ved ikke, hvad det skulle være. Jeg har ikke drukket i godt en måned i hvert fald.”

“Hm.”

“Hvad mener du? Det er da normalt godt at stoppe med at drikke, hvis det tager overhånd.”

“Jo, det er ikke det. Men det kan måske godt være lidt voldsomt for sindet, der har støttet sig til en krykke i en svær tid, hvis krykken pludselig og med ét tages bort. Især i en periode, hvor der er mørke skyer i horisonten.”

Janus Lund så meget alvorlig ud. Jeg undrede mig lidt over hans billedsprog og især de mørke skyer.

“Hvad tænker du på med mørke skyer i horisonten?”, spurgte jeg.

“Det, der foregår på gaderne nu. Mennesker, der ikke lever op til deres ansvar og nægter at bringe ofre. Men det er ikke det, vi skal tale om her.”

“Mener du, at jeg skal begynde at drikke igen for at jeg kan få det bedre?”, spurgte jeg. Det virkede besynderligt.

“Nej. Men jeg kan måske give dig en recept, så de tunge tanker letter lidt.”

“Hvad er det for medicin, du tænker på?”

“Måske prozac. Måske diazepam. Jeg tænker at give dig lidt af begge dele.”

“Er det ikke sådan nogle nervepiller, man bliver sløv af. Jeg ved ikke, om det hjælper. Det er som om, at intet motiverer mig nu.”

“De kan godt hjælpe. Måske tankerne glider et andet sted hen. Hvad er grunden til, at du ikke føler, at du kan komme i gang?”

“Jeg stirrer tomt frem for mig. Som en zombie.”

“Zombie!! Hvor kommer det fra?”

Det havde givet et grib i Janus Lund, da jeg sagde ordet zombie, og han næsten råbte sit spørgsmål over Skype.

“Det ved jeg ikke.”, svarede jeg så roligt jeg kunne.

“Du må have hørt det ord et sted.”

“Måske ham manden på TV. Ham der brød ind i familieprogrammet.”

“Ham skal du ikke lytte til! Det er vigtigt! Du skal have et par recepter, det vil jeg klart anbefale. De lander i din e-boks om kort tid.”

“Okay. Tak.”

“Tag nu pillerne. Begge dele i den anbefalede dosis. Allerede i dag.”

“Jo. Okay”

“Og så vil jeg gerne se dig igen snart. Sekretæren booker et nyt møde fredag. Jeg vurderer, at du er skrøbelig og bør observeres intenst.”

Jeg havde lyst til at protestere, men var ærligt talt alt for overrasket til det. Samtalen havde taget en drejning, som jeg ikke havde set komme. Jeg ville hente den medicin, recepterne lød på, men jeg havde ingen planer om at indtage de piller. Jeg havde min egen medicin.

Om fredagen den 5. november 2021 havde jeg møde nummer to med Janus Lund over Skype. Mødet var om eftermiddagen og det var ikke bare samme dag, jeg havde forberedt mig, men faktisk siden det første møde om tirsdagen. Jeg syntes, at Janus Lund virkede helt igennem utroværdig. Han havde sin egen dagsorden og det var ikke at hjælpe mig. Min taktik inden mø-

det var at høre på, hvad han lagde ud med og at tage den derfra.

Samtidig havde jeg fortsat både min indtagelse af ketogan og hash og min læsning. Det seneste, jeg havde læst i, var bøger af H.P. Lovecraft, Aleister Crowley og Stanislav Grof. Sidstnævnte handlede om LSD, men beskrivelserne af rus mindede meget om at indtage svampe, og der var også noget om at opleve forbindelse til en fjern fortid. Det var meget interessant og jeg var klar over, at jeg ikke var alene om det, jeg fornemmede. Så langt var bøgerne ikke at raffle om.

Der var heller ikke noget at raffle om i forhold til, at jeg ikke ville tage pillerne, som Janus Lund havde udskrevet, selvom jeg regnede med at lade som om, at jeg tog dem. Jeg havde undersøgt nærmere, og det virkede som indtag med samme lammende effekt som alkohol, passiviserende og uden den indbyggede transformation af bevidstheden, som var sket via mit forbrug af hash, ketogan og svampe i godt og vel en måned. Jeg havde ikke tænkt at afsløre mig selv, når jeg igen havde samtale med Janus Lund.

“Hvordan går det så?”, spurgte Janus Lund.

“Det går nok lidt bedre. Jeg tager den medicin, du udskrev, og jeg tror, at det hjælper.”

“Hjælper hvordan?”

“Jeg tror, at jeg er blevet mere rolig. Fokuserer på det enkle. At gå ned og handle for eksempel. Jeg synes, at det hjælper.”

“Det lyder godt. Du kan få mere medicin i næste uge. Hvad med zombie?”

“Zombie?”

“Du talte i tirsdags om at blive zombie og ham i TV. Og der er jo urolighederne i København.”

“Det tænker jeg ikke på. Ikke de sidste dage. Jeg er egentlig godt tilfreds. Det går den rigtige vej.”

“Det lyder godt og jeg tænker, at vi kan tales ved på tirsdag igen, og så kan du få fornyet recepter der. Jeg har dog lige et sidste spørgsmål.”

“Ja?”

“Klara Pedersen?”

“Hvad?”

“Klara Pedersen. Siger det dig noget?”

“Ikke umiddelbart.”

“Hun har boet i din opgang. På første sal.”

“Jo. Nu er jeg med. Jeg tror, at hun døde i sidste uge. Der kom en ambulance og hentede et lig. Hun fik hjemmehjælp, mener jeg.”

“Det er rigtigt.”

“Jeg har vist aldrig set hende. Kan i hvert fald ikke huske det, hvis jeg har. Men jeg kan godt huske nu, at der var et dørskilt, hvor der stod Klara Pedersen.”

“Så du har aldrig talt med hende?”

“Nej. Men hvorfor det? Hvorfor spørger du om det? Det har ikke noget med min depression at gøre.”

“Jeg så bare, at I havde samme adresse.”

“Men hvorfor er du interesseret i Klara Pedersen? Det virker ret sært. Hvad er det egentlig for en opgave, du varetager?”

“Jeg hjælper personer, der er vildfarne. Mange er som dig røget lidt ud af en tangent i navnlig den sidste tid. Jeg prøver at få flest muligt tilbage på rette spor igen.”

“Og Klara Pedersen?”

“Hun har ikke været helt så uskadelig som man måske vil tro om en ældre dame. Hvis du har talt med hende, så glem, hvad hun har sagt.”

“Jeg har ikke talt med Klara Pedersen. Men jeg tænker, at det er lige meget med hende, nu hun er død.”

“Jo. Jovist. Vi tales ved på tirsdag, så får du mere på recept. Min sekretær sender en indkaldelse til et møde over Skype.”

Fredag aften, da jeg havde taget svampe som sædvanligt og lå med mit TV tændt, dukkede manden med masken op på skærmen igen. Det var det samme program som sidst, som han trængte ind i, og stort set på det samme tidspunkt. Indledningen med knitren og så igen kort et billede af hulemaleriet, der fandtes i Margaret Murrays bog, var også som før, men da manden selv tonede frem, var tonen en noget anden. Han talte hurtigere, som om han havde et vigtigt budskab og meget lidt tid til at fremføre det, og han talte om, at alt var i opløsning, men det blev holdt skjult, stadigt flere nægtede at godtage opspindet og det var nu, i de næste uger, at det store slag skulle slås. Enten ville vi alle ende som zombier eller også valgte vi livet, den naturlige cyklus der endte med en helt naturlig død, eventuelt af corona. Manden fadede ud af skærmen, men budskabet om nu eller aldrig hang ved.

Jeg kunne mærke indeni, at manden havde ret, og jeg kunne også på en eller anden måde fornemme Klara Pedersen i hans ord. Jeg tænkte på Janus Lund, hans fokus på manden i TV og på Klara Pedersen, og der var ingen tvivl om, at Janus Lund var på den modsatte side. Jeg vidste ikke helt, hvor forudanselsen kom fra, men det ville være op til mig at neutralisere Janus Lund. Da jeg sov en del senere, dukkede Janus Lund op flere gange i drømme, og hans fuldskæg var ikke synligt gråsprængt i min drøm, men rødt af blod.

Om søndagen, 14 dage efter mit sidste møde med Klara Pedersen, åbnede jeg den kuvert, som jeg havde fået af hende. Der var et brev i den og endnu en kuvert, hvor det var tydeligt angivet, at den skulle jeg ikke åbne. Brevet læste jeg først hurtigt og siden adskillige gange mere grundigt.

Klara Pedersen skrev til mig, at når jeg læste dette, var det i den afgørende tid. Der stod indledningsvis, at den anden kuvert skulle videregives uåbnet, at det var vigtigt, og hvis jeg satte to stearinlys i mit vindue efter mørkets frembrud søndag aften, ville den blive afhentet mandag om formiddagen. Klara Pedersen skrev, at hun regnede med mig. Det var sådan set klart nok, og jeg ville gøre, som hun bad om. Resten af hendes brev gav ikke megen mening umiddelbart. Der stod, at menneskeligheden måtte beskyttes. At livets cyklus inklusive den rettidige død var på spil. Mange havde i de sidste årtusinder anfægtet livets cyklus, dog hidtil uden held, men nu var den truet. Jeg skulle drømme. Vores drømme var indgangen til det menneskelige fællesskab, en forbindelse til en bevidsthed, vi alle var rundet af, erfaringer helt tilbage fra oprindelige slægtled. Svampene var en hjælp.

Hvis jeg havde set sådan et brev et par måneder tidligere, havde jeg afskrevet det som galmandsværk og pseudoreligiøst vrøvl, men nu, efter at have været på ketogan, svampe og hash i halvanden måneds tid, gav det en vis mening. Det, der var foregået, i den sidste tid understøttede på sin vis det, Klara Pedersen påstod, selvom det ikke just var tindrende klart hvordan. Til sidst i brevet stod der, at ingen måtte få det mindste at vide om, hvad jeg skulle gøre, og brevet skulle brændes, når jeg havde læst og forstået det. Jeg brændte brevet, selvom jeg syntes, at det var en lidt overdrevet forholdsregel, og jeg ikke havde forstået alt i brevet.

Søndag aften tog jeg svampe igen, da jeg havde sat de to tændte stearinlys i mit vindue. Jeg var ellers holdt op med at indtage svampe med få dages mellemrum, men jeg opfattede det brev, jeg havde brændt, som en opfordring, og jeg besluttede mig endda for at forsøge mig med en dobbelt portion.

Det virkede. Jeg så på hulemaleriet, der var gengivet i Margaret Murrays bog, og mærkede et sug af fortid. Et kort øjeblik syntes jeg, at det, Klara Pedersen havde skrevet, fuldt ud gav mening. Det gav så megen mening, at jeg, selvom øjeblikket af indsigt kun varede kort, beslutte-

de mig for, at min loyalitet var helt ubegrænset. Det, Klara Pedersen, manden i TV og sikkert mange andre stod for, var så vigtigt og grundlæggende, at jeg var klar til at ofre alt og om nødvendigt mit liv. Døden var ikke noget at frygte alligevel, et naturligt led i livets cyklus helt fra de første menneskers tid.

Drømmene var helt vilde den nat. Janus Lund var næsten konstant til stede i dem, og han var helt igennem usympatisk. Han skar lunser af mennesker, torturerede og ikke bare hans skæg, men hele hans krop dryppede blod. Han kvalte folk med mundbind, og det var mennesker fra alle verdenshjørner. Asiater og inuitter, sorte afrikanere og de noget lysere fra landene nord for Sahara, hvide og indfødte folk. Hvis jeg ikke allerede havde vidst det, var det nu i hvert fald udenfor enhver tvivl, at Janus Lund var min hovedfjende og kunne ses som ondskaben selv.

Klokken kvart over ti næste formiddag ringede det på, og da jeg åbnede døren, stod der et par unge mennesker udenfor. Det slog mig straks, at de begge var af blandet etnisk herkomst, og det var ikke lige til at se hvorfra. Der var en af hvert køn og de udstrålede viden om, hvad de havde gang i. De sagde på fejlrit dansk, at de skulle hente en kuvert, og jeg gav dem, hvad de bad om og takkede. Det var meget simpelt og bestemt ikke nogen stor indsats fra min side. Alligevel sad jeg med hjertet bankende bagefter. Der var noget helt svimlende over de unge mennesker, der havde afhentet. Deres ubestemmelige blanding, som var alle afkroge af verden dækket ind med dem, og målrettetheden, der strålede fra dem. En slags løfte om fremtid, et syn af i morgen.

Jeg var klar over, at svampene stadig påvirkede mig, og jeg var et eller andet sted også klar over, at det var ved at pladre ud for mig, at jeg var ved at miste kontakten med virkeligheden. Måske de to, der afhentede, bare var lidt mørke i det og den ene havde indiske træk, og min forskruede hjerne lagde resten oveni. Måske det var sådan. Men jeg var slået ind på en vej, jeg ikke kunne forlade, og jeg havde det helt fint med det. Jeg var stolt over den side, jeg havde valgt.

Dagens store nyhed var, at om onsdagen, den 9. november 2021, om aftenen ville dronningen tale til folket. Hun ville adressere den alvorlige situation og formodentlig appellere til orden og sammenhold, og i de største medier var det tilgangen, at det nok var, hvad der skulle til. Dronningen kunne skabe ro, antog de. I mine øjne var det fuldstændig naivt at forestille sig, at hende det verdensfjerne skrummel skulle kunne skabe ro noget som helst sted, men det var en oplagt lejlighed for manden, der brød ind i sendefloden, til at kapre billedet igen.

Der var også mindre nyheder at læse. Der var to tilfælde, hvor psykologer, der skulle hjælpe mod corona-depression, var blevet overfaldet af patienter, og i det ene tilfælde var psykologen død. Begge episoder var foregået i København, men der var ikke grund til at tro, at hændelserne var forbundne. Jeg spekulerede på, om der var adskillige Janus Lund-typer derude, og om andre havde det som mig.

Endnu en nyhed var, at politiet nu betragtede Christianshavn og det indre Amager som områder uden for kontrol. Man havde i den sidste tid lige kunnet holde Amagerbrogade passabel for busser og autoriseret trafik, men nu var det ikke muligt mere. Der var stadig mulighed for at komme til lufthavnen og Malmø, hvis man benyttede motorvejen, og hvis det virkelig skulle være, ville man også kunne trænge sig frem til en adresse i Sundby, men det ville kræve betydeligt mandskab og tage en del tid. Indre Amager var i praksis lovløst område nu. Helt så galt fat var det endnu ikke i andre bydele, men hvis ikke dronningen havde held med at mane til besindighed, så det sort ud også der.

Om tirsdagen, inden mit Skype-møde med Janus Lund, var det som om, at min hjerne brændte. Jeg dirrede indeni. Jeg havde taget svampe igen mandag aften, endnu en dobbelt portion, og det var længe siden, at jeg havde været rationelt nede på jorden og havde følt mig normal. Men sådan måtte det være. Jeg var ikke bange for Janus Lund.

“Hvordan går det i dag?”, spurgte Janus Lund.
“Det går fint. Jeg har det bedre.”
“Du ser ellers sådan lidt oprevet ud?”
“Nå, ja. Jeg blev stukket af en bi her for lidt siden.”
“En bi? Her i november?”
“Den må have overlevet et lunt sted. Bier er aggressive, lige inden de skal dø. Den stak mig i hånden, da jeg skulle have fat i noget.”
“Jaså?”
“Der er altså ikke noget at se på hånden.”
Jeg kunne godt fornemme, at det ikke gik videre godt. Janus Lund skiftede emne.
“Har du bemærket, at dronningen skal holde tale i morgen?”
“Jo.”
“Skal du se den?”
“Jo, det skal jeg vel nok. Jeg ser en del TV for tiden.”
“Det er udmærket. Hvad synes du om dronningen?”
“Hun er en gammel sæk!”, røg det ud af munden på mig.
“En gammel sæk?”
“Ja, altså... Jeg har aldrig brudt mig om monarkiet.”
“Men en gammel sæk, ligefrem?”
“Joh.”
“Så du vil ikke høre efter, hvad hun siger.”
“Jeg vil måske nok høre efter, sådan af nysgerrighed, men jeg ser ingen grund til rette mig efter hende. Hun er jo en gammel dame uden ret meget indsigt i almindeligt liv.”
“Du virker uligevægtig.”
“Hvorfor skal jeg rette mig efter dronningen? Eller efter andre for den sags skyld?”
“Samfundet står i en vanskelig situation. Det er vigtigt, at vi alle gør, hvad der bliver sagt.”
“Hvad mener du?”
“Hvis vi alle gør, hvad vi får besked på, kommer vi ud på den anden side. Måske ikke helt som dem, vi var, men det vil være en triumf for menneskeheden.”
“En triumf for menneskeheden?”
“Et gennembrud overfor døden!”, fastslog Janus Lund. “Hvad med medicinen, har du taget den?”
“Jo. Jeg er næsten løbet tør. Jeg har kun en prozac tilbage.”
“Kun en prozac?”
“Ja.”
“Men med det, jeg har udskrevet, skulle du løbe tør for de andre, diazepam, først, hvis du tager den anbefalede dosis?”
“Nå. Det kan godt være, at det er diazepam, jeg er ved at løbe tør for, så.”
“Tager du overhovedet den medicin?”
“Ja, jeg tager masser af medicin.”
“Masser? Tager du anden medicin?”
“Nej, bestemt ikke. Det kunne jeg aldrig finde på.”
Janus Lund stirrede længe og gennemborende via Skype. Jeg mødte hans blik, så godt jeg kunne.
“Drømmer du?”, spurgte Janus Lund.
“Joh, vel som alle andre. Af og til.”
“Hvad med her på det sidste?”
“Joh.”
“Har du mange drømme? Nogen du kan huske, når du vågner?”

“Joh.”

“Jeg vil gerne have, at du bliver, hvor du er.”

“Hvad mener du?”

“De piller, som jeg har givet dig, tager drømmene. På samme måde som alkohol. Du har ikke taget de piller. Du lyver!”

“Jeg gider ikke tage det lort!”

“Du er syg!”

“Jeg har det fint.”

“Bliv hvor du er. Lad være med at gå ud.”

Jeg har siddet og tænkt lidt og det er gået op for mig, at de er på vej for at hente mig. Jeg har fundet ketoganpillerne frem, op mod 100, og når de kommer, sluger jeg dem alle. Heldigvis er det nok en større styrke, der kommer, nu store dele af Amager reelt er uden for kontrol, så jeg hører dem i tide til at synke alle pillerne. Det bliver et farvel i velvære.

Jeg har også fundet min store køkkenkniv frem. Måske jeg når at jage den i Janus Lund, inden pillerne begynder at virke.

Nu kommer de.